

Illeus meiles romanas

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 3 -

SARAH
MACLEAN

Meilė
ir
melas

 svajonių knygos
Knygute.lt

Sarah MacLean

MEILĖ IR MELAS

Knygų serijos
"*Nedorėlių taisyklės*"
trečia knyga

Versta iš: Sarah MacLean, No Good Duke Goes Unpunished

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Copyright © Sarah Trabucchi, 2013

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2024

© www.shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Elžbieta Filipavičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-1087-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

*Skiriu Ericui, savo švelniajam milžinui,
už nuostabų rūpinimąsi manimi.*

*Helenos, ledi Louv, atminimui – su
meile.*

Templas

Vaifono abatija, Devonšyras

1819 metų lapkritis

Jis prabudo plyštančia galva ir sukietėjusiu vyriškumu.

Tokia situacija nuostabos nekėlė. Juk jau geri penkeri metai kiekvieną rytą pakirsta maždaug tokios pat būsenos... Viljamas Harou, markizas Čapinas, Lamonto hercogystės paveldėtojas, buvo turtingas, įžymus, gražus ir privileijuotas – o jaunuolis, turintis tiek privatumą, retai kada jaučia moterų ir vyno stygių.

Tad ir šįryt jis nėmaž nesijaudino, o žinodamas (kaip ir visi patyrę girtuokliai), kad skeliantis galvą skausmas iki pietų praeis, ketino pagydyti antrąjį negalavimą ir, neatmerkęs akių, siektelėjo moters, kuri, be abejo, turėjo gulėti šalia.

Tačiau ten nieko nebuvo.

Vietoje šilto viskam pasirengusio kūno jis užčiuopė tik šaltą pagalvę.

Ir atmerkė akis. Ryški Devonšyro saulė skaudžiai rėžtelėjo per visus pojūčius, ir galvos skausmas tapo beveik neištveriamas.

Jis nusikeikė, užsimerkė, skubiai prisidengė akis ranka, nes po vokais viskas liepsnojo raudonai, ir giliai įkvėpė.

Ryški saulės šviesa – patikimiausias būdas susigadinti rytą.

„Gal ir gerai, kad vakarykštė moteris pradingo“, – pagalvojo markizas, nors, kai prisiminė žavias putas jos krūtis, auksinių garbanų kupetą ir juslias lūpas, užplūdo apgailestavimo banga.

Taip, prašmatni moteris.

O lovoje...

Lovoje ji buvo...

Chm... kokia ji buvo lovoje?

Šito markizas niekaip nepajėgė prisiminti.

Nors vargu ar buvo taip pasigėręs. O gal vis dėlto buvo?

Viljamas puikiai prisiminė, kad ji buvo aukšta, visa perdėm iš įlinkių ir išlinkių – kaip tik tokia moteris, kokios jam patinka. Ir, turint omenyje jo ūgį ir stotą – amžiną prakeiksmą

santykiuose su moterimis, – verta jo partnerė. Jam neretai tekdavo būgštauti, kaip nesutraiškius damos, ir tai markizui visai nepatiko.

O dar ta jos šypsena, verčianti galvoti apie nekaltbę ir drauge apie nuodėmę... Ji nepanoro pasisakyti vardo. Ir nenorėjo sužinoti, kuo vardu jis.

Žodžiu, visiška tobulybė.

O jos akys... Kaip gyvas nebuvo matęs tokių akių; viena žydra lyg vasaros jūra, o kita – žalsva. Jis ilgai žiūrėjo į tas didžiules akis, žiūrėjo jų pakerėtas...

Jiedu įsėlino į namus per virtuvę ir pakilo į viršų tarnų laiptais, tada moteris įpylė jam škotiškojo... Štai ir viskas, ką jis prisimena.

Viešpatie gailestingasis! Metas liautis gėrus!

Iškart, sulig šios dienos pabaiga. O šiandien teks išgerti, kad ištvertų tėvo vestuvių dieną, kai Viljamas įsigis ketvirtą pamotę. Jaunesnę už visas ankstesnes. Jaunesnę už jį patį.

Ir labai, labai turtingą.

Beje, Viljamas jos nepažįsta, tos įkūnytos idealios nuotakos. Pamatys ją tik per ceremoniją – kaip ir tris ankstesnes. O tada, kai šeimos skrynios vėl bus pritutintos iki viršaus, jis išvažiuos. Atlikęs pareigą ir suvaidinęs atside-

vusį sūnų, grįš į Oksfordą. Grįš į nuostabų gyvenimą, įprastą hercogų įpėdiniams. Į gyvenimą, sklidiną vyno ir moterų, tačiau be menkiausio rūpestelio.

Į gyvenimą, kurį jis dievina!

Bet šį vakarą jis pagerbs tėvą, pasveikins savo naująją mamytę ir iš padorumo apsimės, kad jam visa tai rūpi. Atlikęs savo vaidmenį, galbūt susiras sode žaismingą jaunutę būtybę ir pasistengs prisiminti praėjusios nakties įvykius.

Šlovė dangui, kad egzistuoja užmiesčio dvarai ir sutuoktuvės su daugybe svečių. Nėra pasaulyje moters, kuri įstengtų atsispirti vedybų pagundai, ir todėl Viljamas jautė didžiulį potraukį šventiems santuokos saitams. Jam labai pasisekė, kad tėvas – tikras šios srities talentas.

Viljamas šyptelėjo ir, atmetęs į šalis rankas, išsitiesė skersai lovos ant vėsių lininių paklodžių.

Ne, ant *šaltų* lininių paklodžių.

Šaltų... ir *drėgnų* paklodžių.

– Kokia čia velniava? – suniurnėjo jis ir atsimė.

Ir tik tada susivokė, kad čia – ne jo kambas.

rys.

Ir ne jo lova.

O raudona lipni dėmė, į kurią pataikė pirštais, visai ne jo kraujas.

Nespėjus ištarti nė žodžio, nespėjus krustelėti, nespėjus susigaudyti, atsidarė nepažįstamo miegamojo durys ir įėjo kambarinė – jaunutė ir energinga.

Ir tą pačią akimirką Viljamo galvoje sušmėžavo tuzinas, gal net šimtas minčių. Beje, ne – niekas ten nešmėžavo. Kai įėjo jaunutė tarnaitė ir jį pamatė, Viljamo galvoje buvo tik viena mintis: jis tuoj sugriaus šios merginos gyvenimą. Taip, taip, žinojo, be šešėlio abejonės, kad ji daugiau niekada negalės ramiai atverti durų ar pakloti lovos, ar pakelti veido į tokią retą Devonšyre žiemos rytmečio saulę, neprisiminusi šios akimirkos. Akimirkos, kurios atšaukti jis, Viljamas, nebūtų galėjęs.

Jis tylėjo, kai mergina jį pamatė, tylėjo, kai ji tarytum augtų į grindis, kai mirtinai išbalo, o rusvos jos akys (keista, kad Viljamas atkreipė dėmesį į jų spalvą) plačiai išsiplėtė – turbūt iš siaubo.

Tylėjo jis ir tada, kai kambarinė pravėrė durį ir suspigo. Pats veikiausiai būtų pasielgęs

taip pat.

Ir tik tada, kai nutilo tas širdį plėšiantis klyksmas, sukėlęs ant kojų tarnus ir tarnaites, vestuvių svečius ir tėvą, Viljamas pasinaudojo akimirką stojusia tylą ir pratarė:

– Kur aš esu?

Kambarinė, lyg praradusi žadą, žvelgė į jį ty-lomis.

Viljamas jau ketino keltis iš lovos, bet iškart apmirė susivokęs, kad niekur nemato savo drabužių. Taip, jis guli nuogas svetimoje lovo-je. Be to, išsitepęs krauju.

Vėl metęs žvilgsnį į nustėrusią kambarinę, Viljamas sutrikęs paklausė silpnu ir išsigandu-siu balsu:

– Kieno ši lova?

– Panelės Louv, – gana tvirtai atsakė kamba-rinė, ir Viljamas persigandęs sustingo.

Panelės Maros Louv? Turtingo finansininko dukters su tokiu milžinišku kraičiu, kad įstengė pagauti į savo tinklus hercogą?..

Panelės Maros Louv, kuri greitai taps herco-giene Lamont, dar viena jo pamote.

„Puolęs angelas“

Londonas

Po dvylikos metų

Būna ypatingo grožio akimirka, kuomet peilis perskrodžia sviestą.

Šis grožis įsižiebia ir tada, kai kumštis nirtulingai paliečia žandikaulį arba giliai įsismelkia į pilvą ir žmogui iš krūtinės išsiveržia dusli dejonė.

Tie, kuriems šis grožis teikia pasigėrėjimą, kaunasi.

Beje, kai kurie kaunasi ir dėl malonumo. Dėl akimirkos, kai priešininkas krinta ant grindų, į pjuvenas, krinta netekęs jėgų, kvapo ir garbės.

Kai kurie kaunasi dėl šlovės. Dėl akimirkos, kai nugalėtojas, pasruvęs prakaitu, dulkėtas ir kruvinas, palinksta virš nugalėto priešininko.

Esama ir tokių, kurie kaunasi dėl galios ir prabangių trofėjų.

Bet hercogas Lamontas, tamsiausiuose Londono užkaboriuose žinomas Templo vardu, kovėsi dėl ramybės.

Jis kovėsi, kad patirtų akimirką, kai nelieka

nieko, tik raumenys ir kaulai, judesys ir jėga, vikrumas ir apgaulingi smūgiai. Kad patirtų, kaip gyvuliški instinktai atskiria nuo išorinio pasaulio, užgožia minios staugimą ir prisiminimus, palikdami tik kvėpavimą ir savo galios suvokimą.

Jis kovėsi, nes visus šiuos dvylika metų tik ringe pažindavo tiesą apie save ir apie pasaulį.

Fizinis smurtas švarus. Visa kita – sutepta.

Ir šis suvokimas darė jį geresnį.

Niekieno nenugalėtas Londone – daug kas prisiekinėjo, kad ir Europoje, – apsvyniojęs krumplius audinio juostomis, Templas kiekvieną vakarą stovėdavo ringe, ir jo vos užgijusios žaizdos buvo pasirengusios vėl kraujuoti. Ten, ringe, jis žvelgdavo į veidą savo priešininkui – kas vakarą vis kitam, – ir kiekvienas jų tikėjosi įveikti Templą.

Kiekvienas manė, kad būtent jis yra tas, kuris nugalės didįjį ir neįveikiamąjį Templą, privers jį susmukti ant grindų didžiausioje prestižiškiausioje Londono lošimo namų salėje.

Galingą „Puolusio angelo“ trauką lėmė dešimtys tūkstančių svarų, kurie kas vakarą būdavo čia pralošiami, taip pat ydos ir nuodė-

mės, leidžiantis saulei sušaukiančios į Meiferą tituluotus ir turtingus vyriškius, nepajėgiančius atsispirti kauliukų barškėjimui, kortų šnarėjimui ant žalios gelumbės ir ruletės rato sukimuisi.

O kai spindinčiuose prabanguose kambanguose viršuje jie viską prarasdavo, paskutiniu jų prieglobsčiu tapdavo apačioje užsiglaudusi salė. Ringas. Pragas, kuriame karaliavo Templas.

Tiems žmonėms „Angelo“ steigėjai pasiūlė vienintelį išsigelbėjimo kelią. Jie, pralošę savo turtus kazino, galėjo vėl juos atgauti.

Reikėjo tik susikauti su Templu.

Ir jį nugalėti.

Ir viskas būtų gražinta.

Bet, žinoma, šitaip niekada nenutikdavo. Templas kovėsi dvylika metų – iš pradžių, kad išgyventų tamsiuose skersgatviuose, užtvindytuose tamsių žmogystų, o paskiau – prastuose klubuose dėl pinigų, galios ir įtakos.

Jis mušėsi dėl to, kas buvo jam pažadėta.

Dėl to, kam buvo gimęs.

„Dėl to, ką praradau per vieną vienintelę nepamirštamą naktį“, – sakydavo jis sau.

Ši mintis įsismelkė į kovos ritmą, ir vieną

akimirką jo kūnas sunkiai subliūško, o priešininkas (perpus žemesnis už Templą ir tris kartus silpnesnis) smogė jam į žandikaulį galingai ir sėkmingai. Templo dantys kaukštelėjo, iš akių pažiro žiežirbos. Iš netikėtumo jis nulėkė atatupstas, skausmas ir pyktis kaipmat išgrūdo iš galvos kvailą mintį, vos susitiko akimis su triumfuojančiu bevardžio priešininko žvilgsniu.

Ne, ne bevardžio. Jis, žinoma, turėjo vardą, tačiau Templas retai vadindavo juos vardais. Žmonės jam buvo tik priemonė tikslui pasiekti.

Kaip ir jis jiems.

Po akimirkos jis atgavo pusiausvyrą, apgaulingai šastelėjo kairėn, tada dešinėn, puikiai žinodamas, kad jo rankos puse pėdos ilgesnės už priešininko, jausdamas varžovo raumenų skausmą, suprasdamas, kad jaunesnis, piktesnis vyras jau pakirstas nuovargio ir emocijų.

Tačiau tas žmogus turėjo dėl ko kovoti: keturiasdešimt tūkstančių svarų ir dvaras Esekse; ferma Velse, kur auginami geriausi Britanijos lenktyniniai žirgai; pustuzinis žinomo olandų tapytojo drobių; mažosios dukrelės kraitis; sūnaus išsilavinimas – viskas amžiams prarasta prie lošimo stalų. Ir viskas pastatyta ant kortos čia, apačioje.

Templas pažvelgė priešininkui į akis ir išvydo jose neviltį. Taip pat neapykantą. Neapykantą klubui, tapusiam jo nuopuolio priežastimi, neapykantą šį klubą valdantiems žmonėms, o užvis labiausiai – Templui, centurionui, saugančiam lobius, pavogtus iš padorių, kilmingų džentelmenų kišenių.

Tik šitokios mintys ir padėdavo tiems nevykėliams užmigti naktimis.

Tarytum „Angelas“ kaltas, kad atlapų piniginių ir nesėkmingai mestų kauliukų derinys yra pražūtingas.

Tarytum dėl to kaltas Templas.

Tačiau kaip tik neapykanta juos ir žudo. Bergždžias jausmas, kylantis iš baimės ir vilties mišinio. Jie nežino, kur čia šuo pakastas, nežino tiesos.

Nežino, kad žmonės, kovojantys dėl kažko, yra pasmerkti pralaimėti.

Ką gi, turbūt metas išvaduoti šitą gražuolį nuo visų jo nelaimių.

Riksmų kakofonija aplink ringą pasiekė apogėjų, kai Templas puolė į ataką ir jo priešininkas nulėkė ant pjuvenomis pabarstytų grindų....